



หรรณ ลวง

附加遗产 2

every
Additional
Heritage

every
ทดลองอ่าน

every
ทดลองอ่าน

สุ่ยเชียนเจิง (水千丞) เขียน
เจินซุ่นเจิน แปล
กาลี (咖喱) ภาพ





ทดลองอ่าน



ทดลองอ่าน



ทดลองอ่าน



ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เมื่อ 'เวนเสียวฮุย' กลับมาจากการเรียนต่อที่อเมริกา ทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูเหมือนจะเป็นไปในทิศทางที่ดีขึ้น ทั้งในเรื่องของการทำงานและความสัมพันธ์ โดยความสัมพันธ์ที่วุ่นวายนี้หมายถึงความสัมพันธ์ระหว่างเขากับ 'ลั่วอี้' ที่พัฒนาไปอีกขั้น หลังจากที่เขายอมรับความรู้สึกของตัวเอง กล่าวได้ว่าเขาเฝ้ารอวันที่ลั่วอี้จะอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ เนื่องจากวันนั้นสัญญาที่ว่าด้วยความเป็นผู้ปกครองของเขาจะสิ้นสุดลง ซึ่งเป็นผลให้ข้อผูกมัดทางศีลธรรมระหว่างเขากับลั่วอี้นั้นหายไป

แต่ถึงอย่างไรก็เชื่อว่าทุกอย่างจะราบรื่นไปเสียทีเดียว เพราะธุรกิจของลั่วอี้เกิดมีปัญหาคืนมา ซึ่งสิ่งที่จะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาได้ก็คงมีเพียงเงินมรดกที่ 'ลั่วหย่าหย่า' ทิ้งเอาไว้ให้เท่านั้น คิดเพียงแค่ว่าลั่วอี้ยังไม่บรรลุนิติภาวะ จึงยังไม่มีสิทธิ์ในการครอบครองมรดก ทำให้เวนเสียวฮุยต้องยอมร่วมมือปลอมแปลงสัญญาการรับมรดกก่อนจะโอนมันคืนให้กับลั่วอี้

ทว่าหลังจากที่ลั่วอี้ได้รับมรดกไปแล้ว เวนเสียวฮุยกลับสัมผัสได้ถึงความห่างเหินในความสัมพันธ์ของพวกเขา แม้จะไม่อยากคิดเช่นนั้น แต่พฤติกรรมของลั่วอี้ก็ไม่อาจทำให้เขาปฏิเสธสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นได้เลย เรื่องนี้ดูเหมือนจะมีสายสนกลในมากกว่าที่คิด แต่ความจริงจะเป็นอย่างไรนั้นขอเชิญมาร่วมลุ้นกันต่อได้ใน 'Additional Heritage มรดกหลงรัก' เล่มสองนี้

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ฉะให้

ทนายของลัวะหย่าหย่า คอยจัดการเรื่องมรดกและการดูแลลัวอี้ให้เป็นไปตามที่ลัวะหย่าหย่าสั่งเสียเอาไว้ ถือได้ว่าเป็นบุคคลผู้กุมความลับสำคัญหลายๆ อย่าง มีรูปร่างสูงใหญ่ สวมแว่นตาสีทองดูเข้มงวด อีกทั้งยังส่งผ่าเผย ถือได้ว่าครบเครื่องทรงภูมิ

* ฉางสิง

นายใหญ่แห่งฉางหงกรุป พ่อบังเกิดเกล้าของลัวอี้ นับเป็นบุคคลที่มีอำนาจและดุร้ายกลับ เขามีดวงตาที่เฉียบคมดุจเหยี่ยว มักจะแว่รัศมีกดดันทุกคนที่เข้าใกล้ อีกทั้งยังเป็นคนที่ลัวอี้เกลียดยิ่งกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น

* เฟิงเยวี่ยหว่า

แม่ของเวินเสี่ยวฮุย เป็นคนหัวสมัยใหม่ ส่งเสริมให้เวินเสี่ยวฮุยเป็นตัวของตัวเอง อีกทั้งยังเข้มแข็งและเด็ดเดี่ยว แม้จะปากร้าย หากแต่ก็รักและห่วงใยเวินเสี่ยวฮุยยิ่งกว่าสิ่งใด รวมถึงยังเป็นผู้ที่รู้เรื่องราวความเป็นไปบางอย่างในอดีตของลัวอี้

* หลี่เจิงชิว

ชายหนุ่มรูปร่างผอมบาง ผิวพรรณขาวผ่อง อดีตคนรู้ใจของเซ้าฉวิน และด้วยบุคลิกที่ดูอ่อนแอ ซื่อาย คล้ายกับหลัวอี้ในอดีต ทำให้เวินเสี่ยวฮุยต้องการที่จะปกป้อง อีกทั้งยังเป็นคนที่เวินเสี่ยวฮุยตั้งใจจะเป็นพ่อสื่อให้กับหลี่ซั่ว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง บันดาลครอบครั

การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ

การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ

การบูลลี่ การมีอคติต่อคนรักร่วมเพศ

การกล่าวถึงเลือด การฆ่าตัวตาย และการกระทำฆ่าเรา

การล้อลวง การลัทธิพาตัว การกักขังหน่วงเหนี่ยว

การกรรมาน และการพยายามฆ่า

ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ

สำหรับผู้ที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 43

หลังจากกลับมาที่ประเทศจีนวินเสียชีวิตอยู่ก็มีช่วงเวลาที่มีความสุขมากๆ หลังจากออกไปชูปทองมาชิ้นหนึ่งค่าตัวของเขาาก็เพิ่มขึ้น นอกเหนือจากงานในสตูดิโอและชีวิตส่วนตัวแล้วก็มีคนเริ่มเชิญเขาให้ไปร่วมงานสังคม ออกแบบการแต่งหน้า และบรรยาย ทั้งยังต้องการร่วมงานกับเขาเพื่อทำคอร์สวิดีโอและออกหนังสืออีกด้วย ตอนนี้นำแฟนคลับในเวปไซต์ของเขาเกือบแตะสองแสนคนแล้ว และเมื่อเร็วๆ นี้ก็เพิ่งได้รับงานโปรโมตสินค้าจากแบรนด์เครื่องสำอางเกาหลีน้องใหม่ อนาคตสดใสเป็นอย่างมาก

เนื่องจากงานยุ่งจนเกินไปวินเสียชีวิตจึงรู้สึกที่ตัวเองไม่มีเวลาให้กับความรักเลย หลังจากกลับมาเขาก็กินข้าวกับหลิวซวี่สองครั้ง จากกันครึ่งปี ทั้งสองคนเหมือนกลับสู่สภาพที่ไม่ใกล้ไม่ไกลแบบนั้นอีกครั้งซึ่งก็เป็นไปตามที่เขาคาดเอาไว้ คือนั่นเป็นการนัดหลิวซวี่ที่ไม่เลวทั้งในแง่ของเวลา บรรยายภาค และคน แต่มันไม่ได้มีความหมายอะไรเลย พวกเขาห่างไกลจากคำว่าความสัมพันธ์อย่างเป็นทางการมาก ส่วนจะเดินต่อไปหรือไม่มันคงเป็นเรื่องของวาสนาแล้ว

วันหนึ่งแม่ของเขาพาเขาไปเจอกับแฟนหนุ่ม และเพื่อไม่ให้เป็นการละของแม่ เขาจึงตั้งใจไม่แต่งหน้า ไม่ทำผม และไม่ได้ใส่กางเกงที่เน้นโชว์สัดส่วนตรงกัน หากแต่ดูสะอาดและเรียบง่ายเหมือนบัณฑิตจบใหม่

แฟนหนุ่มของแม่ชื่อเจียน เป็นชาวอเมริกันอายุสี่สิบเก้าปี เขาเป็น

ผู้อำนวยการฝ่ายทรัพยากรบุคคลของกลุ่มโรงแรมในเครือนานาชาติในประเทศจีน ตัวสูงใหญ่ดูสุขุม พูดภาษาจีนได้อย่างคล่องแคล่ว ดูเป็นสุภาพบุรุษมากและเหมาะกับแม่ของเขา

วินเสี่ยวฮุยมีความสุขแทนแม่เป็นอย่างมาก ตอนที่พ่อจากไป แม่เพิ่งจะอายุสามสิบหกสามสิบเจ็ดปีเท่านั้น หนทางชีวิตยังอีกยาวไกลเหลือเกิน เขาหวังมาโดยตลอดว่าจะมีใครสักคนที่ดูแลแม่และอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า แม้การที่ถือฝ่ายเป็นคนต่างชาติทำให้เขามักจะเป็นกังวลอยู่เสมอ แต่พวกเขาก็เข้ากันได้ดี เขาหวังจริงๆ ว่าคราวนี้แม่จะเจอคนที่ใช่สักที

หลังจากกินข้าวเสร็จเอย่นก็ส่งแม่กลับห้อง ส่วนตัวเขาก็แวะซื้อผลไม้บางอย่างก่อนจะเรียกรถไปที่คฤหาสน์ของลั่วอี้

รถแท็กซี่จอดอยู่หน้าประตูใหญ่ วินเสี่ยวฮุยลงจากรถ ทักทายเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแล้วเดินเข้าไปข้างใน

เมื่อมองดูวิวทัศนที่คุ้นเคยของเขตที่พักอาศัยนี้เขาก็รู้สึกสะเทือนใจเล็กน้อย สองปีผ่านไปโดยไม่ทันรู้ตัว เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยของชุมชนจำหน้าของเขาได้นานแล้ว เขาสามารถหลบตาเดินจากหน้าประตูใหญ่ไปถึงหน้าประตูคฤหาสน์ของลั่วอี้ได้ด้วยซ้ำ เวลาที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วเช่นนี้ทำให้ยากที่จะปรับตัว เขาอดไม่ได้ที่จะนึกถึงฉากที่เขาเจอกับลั่วอี้เป็นครั้งแรก ในตอนนั้นเขาคิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเขาจะมีสายสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเด็กหนุ่มคนนี้

หลังจากนี้อีกสองเดือนก็จะเป็นวันเกิดอายุครบสิบแปดปีของลั่วอี้แล้ว เมื่อวันเกิดผ่านไปสัญญาของพวกเขาก็จะมีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ เขากลับจะได้รับเงินสามล้านกับห้องชุดหนึ่งห้องที่หย่าหย่าทิ้งไว้ให้เขา และลั่วอี้ก็จะได้รับมรดกจำนวนมหาศาลที่หย่าหย่าทิ้งไว้ให้เช่นกัน เมื่อนึกถึงมรดกเหล่านั้น วินเสี่ยวฮุยก็เปี่ยมไปด้วยการรอคอย เขาอยากจะทำอะไรที่ดีกว่านี้ ให้แม่ของเขาอยู่เสมอ และถ้าหากยังมีเงินมากพอเขาก็จะซื้อสก็อตเทียร์สักคัน

เพียงแต่หลังจากสัญญาที่มีผลบังคับใช้เขาก็กับลั่วอี้ก็จะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ทางกฎหมายอีกต่อไป เขาไม่รู้อันนี้จะส่งผลกระทบระหว่างเขากับลั่วอี้หรือเปล่า อย่างไรก็ตามทันทีที่สัญญานั้นมีผลบังคับใช้เขาก็จะสามารถเผชิญหน้ากับลั่วอี้

ได้อย่างสบายใจขึ้น เพราะเมื่อถึงเวลานั้นพวกเขาก็จะไม่มีข้อผูกมัดทางศีลธรรมอีกแล้วไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็ตาม

จู่ๆ เวินเสี่ยวซุยก็ตกตะลึงกับความคิดนี้ หรือว่าเขากำลังรอให้ถึงวันนั้น เขาหัวเราะเยาะตัวเอง เขานึกมาโดยตลอดว่าตัวเองเป็นคนทึกล้ำทำกล้ารับ แต่มีเพียงการเผชิญหน้ากับลั่วอี้เท่านั้นที่เขาพูดไม่ถูกจริงๆ ว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร

เมื่อมาถึงคุณหาสน์ของลั่วอี้ ทันทีที่วินเสี่ยวซุยเข้าไปข้างในก็ถึงกับต้องผงะ เพราะมีคนที่ไม่คาดฝันนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น... เขาให้

ลั่วอี้ตกใจเล็กน้อย "พี่เสี่ยวซุย พี่มาได้ยังไงเนี่ย"

"วันนี้ฉันไปกินข้าวกับแม่แล้วก็แฟนแม่ อยู่ไม่ไกลจากที่นี่มากก็เลยแวะมา" เวินเสี่ยวซุยมองดูเขาให้ รู้สึกอึดอัดเป็นพิเศษเพราะลั่วอี้เคยบอกเขาว่าให้ระวังเขาให้ ฉะนั้นการที่เขาให้มาปรากฏตัวที่นี่ เขารู้สึกว่าจะต้องไม่ใช่เรื่องดีแน่

ลั่วอี้กับเขาให้นั่งอยู่ที่โซฟาโดยมีเอกสารกองอยู่เต็มโต๊ะกลาง เห็นได้ชัดว่ากำลังปรึกษาเรื่องอะไรบางอย่าง ทั้งสองคนมีสีหน้าเคร่งเครียด

เขาให้พูด "ดึกป่านนี้แล้ว ฉันกลับก่อนดีกว่า ลั่วอี้ นายก็เอาเรื่องนี้ไปคิดให้ดีเถอะ มันเป็นวิธีเดียวในตอนนี้แล้ว"

ลั่วอี้พยักหน้า "คุณอาเขากลับดีกว่า ครับ"

เขาให้กล่าวทักทายวินเสี่ยวซุยตามมารยาทสองสามประโยคแล้วก็จากไป ทันทีที่เขาไปวินเสี่ยวซุยก็ถาม "เกิดอะไรขึ้น เขามาได้อย่างไร"

ลั่วอี้สอดทั้งสิบนิ้วเข้าไปในผม ดูกังวลและเป็นทุกข์ "เขามาช่วยผมแก้ปัญหาเรื่องเงินทุน"

"เขา? เขาไว้ใจได้หรือ เขาไม่ได้ยากได้มรดกที่พี่สาวฉันทิ้งไว้ให้นายหรือหรือ"

ลั่วอี้พยักหน้า "แต่มีแค่เขาที่ช่วยผมได้ เขาขอส่วนหนึ่งของค่าตอบแทน ค่าตอบแทนนี้สูงกว่าดอกเบี้ยยธนาคารนิดหน่อยซึ่งก็ยิ่งถือว่าคุ้มมาก"

วินเสี่ยวซุยนั่งลงตรงหน้าลั่วอี้แล้วววดๆ ไหล่ของเขา "ลั่วอี้ นายอย่าเพิ่ง

หาหมอบไปมั่วๆ เพราะป่วยหนัก* เลยนะ ลองคิดดูดีๆ ว่าเขาเชื่อใจได้จริงๆ หรือเปล่า เขาจะช่วยนายได้ยังไง เขาก็ดูไม่เหมือนคนที่รวยมากไม่ใช่หรอ"

ลั่วอี้ลูบหน้า "ผมไปยกของหวานมาให้พี่ดีกว่า เมื่อวานผมทำ..."

"ลั่วอี้" เวินเสี่ยวซูยสีหน้าขึงขัง "ตอนนี้ฉันจะไปมีอารมณ์กินของหวานได้ยังไง อีกอย่างฉันกำลังลดน้ำหนัก...นายเล่าให้ฉันฟังที่ว่าเกิดอะไรขึ้น"

ลั่วอี้ส่ายหน้า "ถึงเขาจะช่วยผมได้ แต่วิธีที่เขาเสนอมันเสี่ยงเกินไป ผมยังไม่ได้ตอบตกลง"

"เสี่ยงยังไงล่ะ ผิดกฎหมายหรอ"

ลั่วอี้เงิบ

เวินเสี่ยวซูยขึ้นเสียงสูง "งั้นก็ตกลงไม่ได้เด็ดขาด"

"ถ้าเรื่องนี้สำเร็จล่ะก็ คนที่ทำผิดกฎหมายจะมีแค่เขา ไม่เกี่ยวอะไรกับพวกเรา แต่ว่าผม...ผมลองคิดหาวิธีอื่นดีกว่า"

"...พวกเรา?" เวินเสี่ยวซูยพูดอย่างลั้งเล "พวกเราที่นายพูดถึง รวมถึงฉันด้วยไหม"

ความตื่นตระหนกดูผ่านดวงตาของลั่วอี้ "เปล่า ผมก็พูดไปงั้นๆ ผมหมายถึงตัวผมเอง"

น้ำเสียงของเวินเสี่ยวซูยแปรเปลี่ยนเป็นจริงจัง "นายเลิกปิดบังฉันสักทีได้ไหม เรื่องใหญ่ขนาดนี้นายจะปิดบังฉันได้ยังไง ตกลงว่ามันเรื่องอะไรกันแน่"

ลั่วอี้ถอนหายใจ ก้มหน้าไม่พูดไม่จา

เวินเสี่ยวซูยชกเขาเบาๆ ที่หนึ่ง "พูดมาเถอะ ฉันไม่อยากเห็นนายเป็นแบบนี้ ตั้งแต่ฉันกลับมาจากอเมริกา นายก็ไม่เหมือนเมื่อก่อน ก่อนหน้านี้นายยิ้มเก่ง ไม่เหมือนตอนนี้ที่เอาแต่ทำหน้าอมทุกข์ ยุ่งโน่นยุ่งนี่ทั้งวัน นายยังเด็กขนาดนี้จำเป็นด้วยหรอ พูดมาเถอะว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

"อันที่จริงก็ไม่ใช่ว่าเรื่องร้ายแรงอะไรมาก แต่ผมก็ยังไม่อยากลากพี่เข้ามาเกี่ยวข้องกับตัวอยู่ดี"

* อย่าเพิ่งหาหมอบไปมั่วๆ เพราะป่วยหนัก เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงเวลาที่ปัญหาที่คอยทำให้ใครมาช่วยแบบสุ่มสี่สุ่มห้า

"อะไรคือลากฉันเข้าไปเกี่ยวข้อง ฉันเป็นผู้ปกครองของนาย นายคือความรับผิดชอบของฉัน"

ลั้วอี้ถอนหายใจพลางเอ่ย "เอาเถอะ ผมจะบอกพี่ ตอนนี้ผมต้องการเงินทุนด่วนไม่อย่างนั้นความพยายามที่ทุ่มเทลงไปจะสูญเปล่าและจะสูญเสียเงินลงทุนทั้งหมด ถ้ายื้อเวลาไปถึงปลายเดือนสิบได้ พอผมรับมรดกแล้วก็จะแก้ไขความเสี่ยงนี้ได้ แต่ตอนนี้ไม่ทันแล้ว ฉะนั้นเจ้าให้ก็เลยเสนอวิธีที่จะให้ผมรับมรดกก่อนกำหนด"

"วิธีอะไร"

ลั้วอี้มองเขา "ปลอมแปลงสัญญาให้พี่รับมรดกแทน จากนั้นค่อยโอนเงินมาให้ผม"

เวินเสี่ยวซูยอ้าปากกว้าง ด้วยความรู้ของเขานั้นยังไม่เพียงพอที่จะพิจารณาว่าเรื่องนี้มีความเป็นไปได้มากนักน้อยเพียงใด คำสำคัญอย่างเดียวที่เขาได้ยินคือ 'ปลอมแปลงสัญญา' กับ 'พี่รับมรดกแทน' สองอย่างนี้

ลั้วอี้หลบตาลง "ผมรู้ว่ามีคนทำให้พี่ตกใจ ผมก็เลยไม่อยากบอกพี่"

เวินเสี่ยวซูยกลืนน้ำลาย "นี่มันทำได้ด้วยเหรอ"

"ในทางทฤษฎีก็ทำได้ เรื่องนี้ต้องขึ้นอยู่บนพื้นฐานที่ว่าพี่น่าเชื่อถือมากแค่ไหน พี่เสี่ยวซูย ผมเชื่อใจพี่ร้อยเปอร์เซ็นต์ แต่ท้ายที่สุดมันเกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงสัญญา ผมรู้ว่าพี่ต่อต้านเรื่องแบบนี้มาก ฉะนั้น..."

"นั่นสิ ฉ้อโกงสัญญา...ทำไมเจ้าให้ถึงได้กล้าขนาดนี้ เขาไม่กลัวถูกจับเหรอ"

ลั้วอี้ยิ้มขมขึ้นแล้วพูด "เขาให้ก็เป็นคนแบบนี้มาโดยตลอด ถ้าทำเรื่องนี้สำเร็จละก็ เขาก็จะได้เงินก้อนใหญ่ ฉะนั้นเขาจึงยอมเสี่ยง อีกอย่างเขาเป็นทนายของแม่ สัญญามรดกเขาก็เป็นคนร่าง สัญญาที่พวกเราเคยเซ็นก็อยู่กับเขา เขาแก้ไขสัญญาได้ง่ายที่สุดแล้ว ตอนนี้ขุนอิ่งซึ่งเป็นคนเดียวที่รู้เนื้อหาจริงๆ ในสัญญา กำลังป่วยหนัก ตราบใดที่เราสามคนตกลงกันก็จะปลอดภัย อย่างน้อยเขาก็มั่นใจในตัวเองมาก บอกว่าสามารถทำเรื่องนี้ได้อย่างปลอดภัย ต่อให้เกิดเรื่อง เขาบอกแค่พูดว่าไม่รู้เรื่องอะไรก็พอแล้ว"

เวินเสี่ยวฮุยได้ยื่นเชนนั่นก็ตกตะลึง เขาประสานมือกัน ทำอะไรไม่ถูก เล็กน้อย อันที่จริงเขาฟังไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร เขารู้ว่าเป็นเรื่องผิดกฎหมายแน่ๆ แต่ว่าตามที่ลั่วอี้พูดก็ดูไม่เหมือนเรื่องที่ร้ายแรงอะไรมาก ต่อให้เกิดเรื่องก็เป็นเพราะเขาให้เป็นคนปลอมแปลงสัญญา สิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือลั่วอี้ต้องการใช้เงินนี้อย่างเร่งด่วน ในเมื่อเดิมที่มรดกก่อนนี้ก็เ็นของลั่วอี้อยู่แล้ว แต่เป็นเพราะเขายังเด็กเกินไปที่จะจัดการกับมันได้ การเปลี่ยนมือจากตัวเขาก็น่าจะไม่เป็นปัญหาใหญ่อะไรหรอกมัง

ลั่วอี้ลูบๆ มือของเขา "พี่เสี่ยวฮุย ให้ผมคิดหาวิธีอื่นเถอะ บางทีในช่วงเวลาเข้าตาจนอาจจะมีคนช่วยผมจริงๆ สักครั้งก็ได้"

เวินเสี่ยวฮุยขมวดคิ้วมองเขา "ลั่วอี้ มีคำถามหนึ่งที่ฉันอยากรู้มาตลอด" "พี่ว่ามา"

"ฉันก็แค่สงสัยไม่ได้มีความหมายอื่น คือว่า...พี่สาวของฉันทิ้งไว้ให้นายเท่าไรเธอ"

ลั่วอี้เงิบไปครู่หนึ่ง "ผมจะบอกพี่ก็ได้ แต่พี่อย่าถามผมนะว่าแม่ได้เงินพวกนี้มาจากไหน เพราะส่วนใหญ่แล้วผมก็ไมรู้เหมือนกัน ส่วนที่รู้ก็เ็นอยากบอกพี่เพราะมันเ็นผลดีกับพี่"

"นายว่ามาเถอะ ถึงยังงั้นก็ต้องรู้อยู่ดี"

"เงินสดสองร้อยหกสิบล้านดอลลาร์สหรัฐ อสังหาริมทรัพย์สิบสองห้องบวกกับบริษัท ที่ดิน รถยนต์ เครื่องประดับ หุ่น และสัญญาซื้อขายอื่นๆ รวมทั้งหมด..." ลั่วอี้มองดูอาการตกตะลึงของเวินเสี่ยวฮุย ก่อนจะพูดเสียงเบา "มากกว่าสามร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ"

เวินเสี่ยวฮุยตะลึงงัน ชั่วชีวิตของเขาอย่าว่าแต่รู้จักเลย ดูเหมือนเขาจะไม่เคยเห็นคนที่มเ็นเงินมากขนาดนี้กับตาตัวเองด้วยซ้ำ ทว่าบุคคลนี้กลับนั่งอยู่ตรงหน้าเขา เคยทำอาหาร ล้างจาน และซื้อจักรยานรับส่งเขาทำงานเ็นเวลาสองปีเต็ม!

ลั่วอี้โบกมือไปมาตรงหน้าเขา "พี่เสี่ยวฮุย พี่เ็นใครนะ"

"ให้ตายเถอะ!" เวินเสี่ยวฮุยตะโกนออกมา "สามร้อยล้าน! ดอลลาร์สหรัฐ!"

เงินเยอะขนาดนี้! จะใช้ยังไงหมด!"

ลั่วอี้หลุดหัวเราะ "เวลามีเงินมากหน่อยก็ทำให้คนเราใช้ชีวิตได้สบายขึ้น
เวลามีเงินมากเกินไปมันก็เป็นแค่ตัวเลขเท่านั้น"

"น้ำเสียงของนายไม่น่าตบไปหน่อยหรอก" เวินเสี่ยวซูยลูบมืออย่างตื่นเต้น
"สามร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ สามร้อยล้านดอลลาร์สหรัฐ สามร้อยล้านดอลลาร์
สหรัฐ นี่มันเป็นความคิดแบบไหนกัน ชื่อเรื่อยอชต์ได้ไหม"

"ได้"

"ชื่อเครื่องบินส่วนตัวได้ไหม"

"ได้"

"ชื่อแลมเบอร์กินีได้ไหม"

"อันนี้ถูกกว่าเรื่อยอชต์กับเครื่องบินส่วนตัวมาก"

เวินเสี่ยวซูยกุมศีรษะ "ฉันต้องใจเย็นลงหน่อย"

มุมปากของลั่วอี้ผุดรอยยิ้ม หมุนตัวไปเก็บเอกสารบนโต๊ะกลาง

เมื่อเขาเก็บของเสร็จแล้ว เวินเสี่ยวซูยก็เงยหน้าขึ้นมา "พอมีเงินก่อนหน้านี้
แล้วนายก็แก้ปัญหาเรื่องเงินทุนได้แล้วสิ"

"เหลือเฟือ"

"แล้ว...มันจะไม่เสี่ยงจริงเหรอ ปลอมแปลงสัญญาซื้อขายนะ อีกอย่าง
ไหนๆ ก็จะปลอมแปลงแล้ว ทำไมไม่แก้สัญญาให้นายสืบทอดมรดกตอนนี้
เลยล่ะ"

"ผมก็เคยคิดข้อนี้เหมือนกัน เจ้าให้อธิบายกับผมว่าทำแบบนี้จะเสี่ยง
มากกว่า มันเกี่ยวข้องกับสายอาชีพหลายอย่างนะ ผมไม่ได้ศึกษากฎหมาย
อย่างลึกซึ้ง ผมก็ไม่ค่อยเข้าใจหรอก ผมคิดว่าถ้าเจ้าให้สามารถแก้ปัญหา
ด้วยวิธีง่ายๆ ได้ก็คงไม่เลือกวิธีที่ยุ่งยาก เรื่องนี้เขาจะต้องพิจารณาอย่างถี่ถ้วน
มาก่อนแล้ว"

"เขาจะฉวยโอกาสวางแผนอะไรหรือเปล่า"

"ก็เป็นไปได้ หลังจากใช้ทางเบี่ยงแบบนี้แล้ว ความเสี่ยงที่ใหญ่ที่สุดก็คือ
พินันแหละ" ลั่วอี้ลูบผมของเวินเสี่ยวซูย "ความเสี่ยงที่ใหญ่ที่สุดก็คือหลังจาก

พีได้รับมรดกแล้วไม่ให้ผม ถ้าเขาให้คิดเล่นลูกไม้อะไรก็ต้องลงมือจากพี่ก่อน"

"ฉันจะไม่ให้นายได้ยังไง!" เวนเสี่ยวฮุยรีบพูด

ลั่วอี้หัวเราะ "ผมรู้ อันที่จริงต่อให้ฝากเงินไว้ที่พี่ ผมก็โอเค"

"ฉันจะกล้าเอาเงินเยอะขนาดนั้นที่ไหนกัน แค่นี้ก็ตกใจแทบตายอยู่แล้ว"

เวนเสี่ยวฮุยรู้สึกอบอุ่นในใจและภาคภูมิใจมาก เงินก้อนใหญ่ขนาดนั้น ถ้าเขาออมเงินไปจริงๆ ลั่วอี้ก็ทำอะไรเขาไม่ได้สินะ การที่เด็กหนุ่มกล้าโอนเงินจำนวนเยอะขนาดนั้นผ่านทางเขาคือความไว้วางใจเต็มร้อย เขารู้สึกซาบซึ้งกับความไว้วางใจที่ลั่วอี้มอบให้เป็นอย่างมาก และจิตใต้สำนึกของเขาก็ต้องการที่จะตอบแทนด้วยอะไรสักอย่าง

ลั่วอี้เอ่ย "พี่เสี่ยวฮุย อย่าคิดเยอะขนาดนั้นเลย ตอนนั้นก็ตึกแล้ว พี่ไปอาบน้ำก่อนเถอะ ผมจะทำงานต่ออีกหน่อย"

เวนเสี่ยวฮุยคิดว่าแขนของเขาพลางสูดหายใจลึก "ถ้ายังงี้ก็ทำตามพี่เขาให้พูดเถอะ"

ลั่วอี้เบิกตากว้าง "พะ...พี่คิดจะทำแบบนั้นหรือ"

"ฉันไม่อยากจะเห็นนายเป็นแบบนี้อีก หลังจากแก้ไขวิกฤตครั้งนี้ไปได้แล้ว นายรีบปากฉันว่าอย่าทุ่มเทพลังไปกับเรื่องเหล่านี้อีก นายมีเงินเยอะขนาดนั้น ทำไมต้องรีบมาทำธุรกิจด้วย ฉันอยากให้นายใช้ชีวิตวัยรุ่นอย่างเรียบง่ายแล้วก็มีความสุข"

"เรื่องครั้งนี้ให้บทเรียนครั้งใหญ่กับผม ต่อไปผมจะไม่ประมาทแบบนี้อีกแล้ว แต่ว่า..." ลั่วอี้มองเวนเสี่ยวฮุยด้วยความลึกซึ้ง "พี่เสี่ยวฮุย พี่คิดจะทำแบบนี้จริงหรือ"

"อันที่จริงในใจของนายก็อยากให้ฉันทำแบบนี้ละมั้ง เพียงแต่เกรงใจ ไม่อยากลากฉันเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย"

ลั่วอี้ก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด "ผม..."

เวนเสี่ยวฮุยยิ้มพลางลูบๆ ศีรษะของเขา "อีกไม่ถึงสามเดือนฉันก็จะไม่ใช่ผู้ปกครองของนายอีกต่อไป สองปีที่ผ่านมาฉันก็ไม่ได้ทำอะไรเพื่อนายเลย แต่กลับกลายเป็นว่านายดูแลฉันตลอดเวลา สุดท้ายนี้ให้ฉันได้"

รับผิดชอบเป็นครั้งสุดท้ายเถอะ ฉันอยากช่วยนาย"

ลั่วอี่เงยหน้าขึ้นมองวินเสี่ยวสุย อารมณ์ที่ยากจะอธิบายซ่อนอยู่ในดวงตาสีดำดุจหินออบซิเดียน

เขาเอ่ยเสียงต่ำ "พี่เสี่ยวสุย พี่คิดดีแล้วจริงหรือ"

"คิดดีแล้ว นอกเสียจากนายกลัวว่าฉันจะอมเงิน" วินเสี่ยวสุยหัวเราะ

"จะเป็นไปได้ยังไง ผมเคยบอกแล้วว่าผมเชื่อใจพี่ร้อยเปอร์เซ็นต์" ลั่วอี่กล่าวเสริมประโยคหนึ่ง "ก็เหมือนกับที่พี่ไวใจผม"

วินเสี่ยวสุยพยักหน้า "ฉะนั้นก็ทำเถอะ ทำให้ฉันได้ลิ้มรสของการเป็นเศรษฐีร้อยล้านสักครั้ง"

ลั่วอี่มองวินเสี่ยวสุยด้วยความลึกซึ้ง ก่อนจะเผยรอยยิ้มที่แข็งทื่อเล็กน้อย หลังจากรับปากเรื่องนี้แล้ววินเสี่ยวสุยก็รู้สึกเสียใจเล็กน้อยกับความประมาทของตัวเอง แต่เขาคิดว่าเขาจะไม่ลากเขาเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย ลั่วอี่ก็จะไม่ทำร้ายเขา อีกอย่างเดิมทีเงินก็เป็นของลั่วอี่อยู่แล้ว นอกจากแบ่งให้เขาให้นิดหน่อยก็ไม่มီးอะไรเปลี่ยนแปลง ทั้งยังสามารถแก้ไขความยุ่งเหยิงของลั่วอี่ได้ เขาคิดทบทวนแล้วว่าควรจะช่วยเหลือ อย่างไรก็ตามในแง่ของการรักษาความลับ เขาไม่ได้บอกใครเหมือนที่ลั่วอี่พูด เมื่อพวกเขาทั้งสามบรรลุข้อตกลงร่วมกัน ก็ไม่มีใครรู้แล้ว

อันที่จริงสิ่งที่ทำให้เขาตกตะลึงมากที่สุดก็ยังคงเป็นมรดกจำนวนมหาศาล เขาเริ่มสงสัยมาตั้งแต่แรกแล้วว่าหย่าหย่าทำเงินได้เท่าไรกันแน่ถึงได้ทั้งเงินก้อนใหญ่ขนาดนี้ไว้ให้เขากับแม่ ข้าวของเครื่องใช้ก็หรูหราอย่างที่สุด ตอนนั้นเขาเข้าใจแล้ว มรดกก่อนหน้านั้นอยู่เหนือขอบเขตความเข้าใจเรื่องเงินของเขา เขารู้สึกอึดอัดเล็กน้อยเมื่อคิดว่าลั่วอี่ที่เขาคลุกคลีอยู่ด้วยกันถึงสองปีกว่า แท้จริงแล้วเป็นมหาเศรษฐีที่พรางตัวอยู่

ช่วงบ่ายหลังเลิกงานเขาไปหาหั่วรู่ย ตอนนี้ร้านของหั่วรู่ยได้กลายเป็นร้านเบเกอรี่ที่โดดเด่นที่มีชื่อเสียงในปักกิ่ง ไม่ว่าจะเป็นเหล่าฮิปสเตอร์หรือคนที่กำลังมีความรัก 'Lory's Tea Time' ก็ถือเป็นหนึ่งในร้านเบเกอรี่ที่วัยรุ่น

จะต้องแะมา เคยลงนิตยสารแฟชั่นและอาหารบ่อยครั้ง ทั้งยังเคยได้รับการแนะนำจากคนมีชื่อเสียงมากมาย หลัวรู่ยในฐานะที่เป็นเจ้าของและบลิ๊กเกอร์ด้านอาหารที่มีชื่อเสียงยังมีกลุ่มแฟนคลับของตัวเองด้วย แน่หนอว่าการที่เวินเสี่ยวฮุยเคยโฆษณาให้หลัวรู่ยในบลิ๊กตอนช่วงแรกๆ นั้นก็มีส่วนช่วยเป็นอย่างมาก

พนักงานในร้านเพิ่มขึ้นเยอะมาก หลัวรู่ยจึงว่างขึ้นมาก เมื่อเห็นว่เขามาถึงก็พาเขาไปที่ห้องพักผ่อน เพื่อให้เขาชิมชีสเค้กแครนเบอร์รี่ที่เพิ่งคิดสูตรขึ้นใหม่

เวินเสี่ยวฮุยกินไปพลางชมไปพลางไม่หยุดปาก มองหลัวรู่ยในห้องพักผ่อนก่อนจะเอ่ยชม "แม่เล็ก ขนาดห้องพักผ่อนนายยังตกแต่งได้สวยงามขนาดนี้ ทำให้รู้สึกไม่ค่อยดีเลย"

หลัวรู่ยค้อนเขา "นายยังเคยใส่กระโปรงด้วยกันกับฉันเลยนะ รู้สึกไม่ดีอะไรกัน"

เวินเสี่ยวฮุยแอบยิ้มแล้วพูด "ไว้คราวหน้าพวกเราค่อยใส่ออกไปข้างนอกด้วยกันอีกรอบ น่าสนุกจะตาย หน้าตาดีก็ต้องเล่นแบบนี้ ไม่อย่างนั้นเสียของแยะ"

หลัวรู่ยก็ดูตื่นเต้นอย่างเห็นได้ชัด "เครื่องกำจัดขนที่ฉันซื้อมาใหม่ใช้ง่ายมาก คราวนี้ฉันจะใส่กระโปรงสั้นजूเลย"

"นี่ ถ้ามจริง นายวางแผนจะเปิดสาขาจริงหรือเปล่า"

"ฉันยังลังเลอยู่เลย ถ้าเปิดสาขาแล้วฉันจะรักษาคุณภาพของได้ยังไง เค้กในตอนนี้นั้นก็เป็นคนคุมงานเอง ฉันตัวคนเดียวจะไปเปิดร้านเยอะแบบนั้นได้ยังไง" หลัวรู่ยเท้าคางพลางพูดอย่างหดหู่ "อันที่จริงฉันก็ไม่ได้ต้องการเงินเยอะๆ หรือ ตอนนีที่หามาได้ก็พอใช้แล้ว ฉันค่อนข้างพอใจเลยละ"

"ทายาทเศรษฐีเฮงซวย ใส่หัวไป" เวินเสี่ยวฮุยได้ยินเช่นนี้ก็รู้สึกโกรธขึ้นมาจริงๆ

"ฉันพูดจริงนะ นายก็รู้นิสัยของฉัน ฉันไม่อยากทำงานหนักจนเกินไป เวลาเหนื่อยเกินไปแล้วจะแะง่าย"

"แบบนั้นก็ช่างเถอะ อย่าเปิดเลย นายก็ได้ขาดเงินจริงๆ เปิดสาขาแล้ว

เรื่องเยอะจะตาย พอมีคนมาดูแลแทนแล้วก็มีผลต่อแบรนต์ของนายอีก นายจะดูแลร้านเล็กๆ นี่ไปตลอดชีวิตก็ได้ มันเพียงพอให้นายได้กินได้ใช้ อยู่แล้ว ถ้าไม่พอก็ยังมีพ่อแม่เศรษฐกิจของนายอีก"

หลัวยพยักหน้า พูดอย่างมีความสุข "ฉันฟังผู้ชายของฉัน"

พวกเขาจับกลางอากาศที่หนึ่ง

ในเวลานี้เองเสียงเคาะประตูห้องพักผ่อนก็ดังขึ้น พนักงานโผล่ศีรษะเข้ามา ขมวดคิ้วหลัวก่อนพูด "เถ้าแก่ฯ เข้ามาแล้ว"

หลัวยตาเป็นประกาย ดึงเงินเสี้ยวสุขขึ้นมา "ไป ฉันจะพานายไปเจอ สุดหล่อ"

"สุดหล่ออะไรกัน"

"เห็นแล้วก็อย่าพูดอะไร แค่นี้ก็พอ"

เงินเสี้ยวสุขรู้สึกอยากกรู้อยากเห็นขึ้นมา เขากลับเข้าไปในร้านพร้อมกับ หลัวย

เมื่อมองไปยังทิศทางของแคชเชียร์ ชายรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งกำลัง หันหลังให้พวกเขา เผยให้เห็นลำคอขาวผ่อง เขากำลังชี้ไปที่ของหวานในตู้ มือนั้นงดงามมาก ทั้งยาวทั้งเปี่ยมด้วยพลัง

หลัวยดึงแขนเสื้อของเงินเสี้ยวสุขอย่างตื้นตัน ชี้ๆ ไปที่ร่างนั้นด้วย ดวงตาเป็นประกาย

เงินเสี้ยวสุขขมวดคิ้วสำรวจเขาอย่างถี่ถ้วน รู้สึกมั่นใจมาก อืม ติดหนุ่ม แล้ว

หลัวยจัดๆ ผมแล้วเดินเข้าไป จากนั้นพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน "ฮัลโล มาอีกแล้วเหอะ"

ร่างนั้นหันหน้ามา เป็นเด็กหนุ่มที่หน้าตาหล่อเหลามาก อายุไล่เลี่ยกับลัวย ผิวขาวจนเหมือนกับจะสะท้อนแสงได้ สวมแว่นกรอบสีทอง สีนํ้าไร้อารมณ์ ดูฉลาดและเย็นชา เขาพยักหน้ากับหลัวย พูดว่า 'อืม' เสียงหนึ่ง

"วันนี้อยากซื้ออะไรเหอะ"

"สามชิ้นนี้" เขาพูด

หลักรู้ยหิบบมูสมะม่วงขึ้นหนึ่งออกจากตู้แล้วพูดด้วยรอยยิ้ม "ชั้นนี้
แถมให้นาย มะม่วงนำเข้าจากไทย เพิ่งทำเสร็จเมื่อชั่วโมงก่อน สดใหม่มาก
เลยนะ"

"อ้อขอบคุณ" เด็กหนุ่มจ่ายเงิน ก่อนจะรับเค้กแล้วหมุนตัวจากไป

เด็กสาวพนักงานแคชเชียร์พูดด้วยความลุ่มหลง "ที่สุดๆ ไปเลย"

วินเสี่ยวฮุยใช้ศอกกระทุ้งๆ หลักรู้ย "นั่นใครนะ"

"ลูกค้าไง"

วินเสี่ยวฮุยค้อนเขา "ขอบคุณที่โข่ข้อสงสัยของฉันนะ"

หลักรู้ยหัวเราะฮึๆ "เขามาที่ร้านบ่อยที่สุดแล้ว บอกว่าคนที่บ้านชอบ
กินเค้กของฉัน ฉะนั้นบางครั้งเวลาเลิกเรียนก็จะแวะมาซื้อ"

"หล่อจริงๆ เลยนะ ทำไม แดกเนื้อสาวแล้วเหรอ"

หลักรู้ยยุปาก "ฉันอยู่ในวัยแดกเนื้อสาวไม่ได้หรือไง"

"เด็กคนนั้นเย็นชาเกินไปแล้ว น่าจะเข้ากันไม่ได้"

"ไม่นะ เขาเย็นชาแค่ภายนอกแต่อบอุ่นข้างใน" หลักรู้ยพูดด้วยท่าที่
จริงจัง "ตอนที่เขาเข้าร้านมาครั้งแรก บังเอิญเจอคนกำลังหาเรื่องอยู่พอดี
ฝ่ายนั้นยื่นกรานว่าเค้กของฉันไม่สดใหม่ ต้องการจะหลอกเอาเงินของฉัน
เขาก็เลยเตะคนนั้นออกไปจากร้าน หล่อเป็นบ้า"

"นายชอบเหรอ"

หลักรู้ยพยักหน้าอย่างเขินอาย "ก็นิดหน่อยนะ"

"แล้วทำไมนายไม่ขอเบอร์ไว้ล่ะ"

"ช่วงมันเถอะ เขาเป็นนักเรียน อีกอย่างน่าจะเป็นชายแท้ด้วย ฉันไม่ไป
ทำให้เขารังเกียจดีกว่า ถ้าทำให้เขาตกใจแล้วไม่เข้าร้านอีกจะทำยังไง ฉันแค่
มองเฉยๆ ก็พอแล้ว"

วินเสี่ยวฮุยจิ้มๆ ที่หน้าผากของเขา "ก็เพราะนายตาขาวแบบนี้ไงละ
ถ้าฉันเจอครึ่งหน้า เตียวฉันจัดการให้เอง"

หลักรู้ยพูดอย่าเคอะเขิน "ช่วงมันเถอะน่า"

"ช่วงบ้านนายสิ เป็นผู้ขายหรือเปล่า"

"...เป็น"

"ถ้าเป็นผู้ชายก็ต้องกล้าจีบคนที่ชอบ"

"ก็ไม่นับว่าชอบหรืออั้ง ยังไม่รู้จัก..."

"นายไม่รักก่อนจะไปรู้จักได้ยังไง ฉันเห็นว่านายไม่มีใครเขาก็หงุดหงิดเหมือนกันนะ"

หลว้วยเท้าเอว "ให้ตายเถอะ นายก็โสดมาตลอดไม่ใช่หรือไง"

"แม่งเอ๊ย จำเป็นต้องเอามีดมาแทงกันเองด้วยหรอ!"

หลังจากผ่านไปหลายวันวินเสี่ยวซุย ลั่วอี้ และเฉาไห้ก็มาเจอกันที่
คุณาสน์ของลั่วอี้อีกครั้ง

วินเสี่ยวซุยกับเฉาไห้มองกันและกันด้วยสีหน้าอึดอัดเล็กน้อย ส่วนลั่วอี้กลับมีสีหน้าเคร่งขรึม ไม่ยิ้มตลอดเวลา

เฉาไห้กระแอมกระไอเบาๆ ทีหนึ่ง "คุณวินครับ คิดไม่ถึงว่าพวกเราจะมีโอกาสได้เซ็นสัญญาเป็นครั้งที่สอง ดวงของเราสัมพงศ์กันมากเลยนะครับ"

วินเสี่ยวซุยหัวเราะแห้งๆ สองที

"เชื่อว่าลั่วอี้ได้อธิบายกับคุณอย่างละเอียดแล้ว ถ้าอย่างนั้นผมจะไม่พูดซ้ำแล้วนะครับ" เฉาไห้ดันสัญญาสองสามฉบับไปให้วินเสี่ยวซุย "คุณแค่เซ็นชื่อแล้วประทับรอยนิ้วมือก็พอ"

วินเสี่ยวซุยหยิบมันมา สัญญาสามฉบับมีอย่างน้อยสิบกว่าหน้า เขาแสร้งทำเป็นพลิกอ่าน เมื่อไม่เห็นความผิดปกติอะไรก็วางสัญญาลงแล้วเหลือบมองลั่วอี้

ลั่วอี้ก็กำลังมองเขาเช่นกัน แววดาสงบนิ่งราวกับสายน้ำ ซ่อนอารมณ์ที่ยากจะคาดเดาเอาไว้

ลั่วอี้พูดเสียงเบา "พี่เสี่ยวซุย พี่จะถอนตัวเมื่อไรก็ได้"

"ฉันจะไม่ตอบตกลงตั้งแต่แรกก็ได้ แต่ฉันจะมาถอนตัวตอนนี้ไม่ได้"

วินเสี่ยวซุยยกไหล่ "ในเมื่อฉันรับปากแล้วก็จะไม่ถอนตัว" เขาหยิบปากกาขึ้นมา "ฉันขี้เกียจอ่านสัญญาแล้ว ถึงยังไงพวกนายก็คุยกันมาก่อน ก็ทำตามนั้นเถอะ"

สุดท้ายแล้วคนที่ควรกังวลว่าจะถูกโกงเงินก็ไม่ใช่ว่า

ขณะที่ปลายปากกาของวินเสี่ยวซุยกำลังจะสัมผัสกระดาษสีขาว ทันใดนั้นลั่วอี้ก็เอื้อมมือมาคว้าข้อมือของเขา

ดวงตาที่อยู่เบื้องหลังแว่นตาของเขาให้เป็นประกาย ก่อนจะแอบถอนหายใจ

วินเสี่ยวซุยมองลั่วอี้ด้วยความประหลาดใจ "เป็นอะไรไป"

ลั่วอี้เผลอปาก สีหน้าแข็งกระด้างเล็กน้อย ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดออกมาสามพยางค์ "ขอบคุณนะ"

วินเสี่ยวซุยยิ้ม "ไม่เป็นไร"

จากนั้นลั่วอี้ก็ปล่อยมือแล้วหลบตาลง

วินเสี่ยวซุยเซ็นชื่อตัวเองอย่างสง่างาม "เสร็จแล้ว ตอนนี้ผมเป็นเศรษฐีร้อยล้านได้แล้วใช่ไหม"

เขาให้ยืมพลางเอ่ยอย่างไม่เป็นธรรมชาติ "ใช้ครับคุณวิน ภาษีมรดกและขั้นตอนต่างๆ จะใช้เวลาสองสามวัน คุณสามารถเพลิดเพลินกับช่วงเวลาแห่งการเป็นมหาเศรษฐีได้อย่างเต็มที่"

วินเสี่ยวซุยหัวเราะเสียงดัง "ฟินจังเลย"

ลั่วอี้พูด "พี่เสี่ยวซุย พี่อยากได้อะไรก็ไปซื้อตามสบายเลยนะ"

วินเสี่ยวซุยยิ้มพลางเอ่ย "อันที่จริงตอนนี้ฉันก็ไม่ได้ขาดเงิน เดือนหนึ่งฉันก็หาเงินได้ตั้งหลายหมื่น พวกนายรีบดำเนินการเถอะ เรียบร้อยแล้วฉันจะโอนเงินไปให้นาย"

เขาให้โบกเอกสารในมือ "เมื่อที่คุณเซ็นเอกสารการส่งมอบแล้ว ไว้คุณได้มรดกเมื่อไรจะโอนไปให้ลั่วอี้ได้ทันที"

วินเสี่ยวซุยตกตะลึง "อ้อ"

แม้จะสมเหตุสมผล แต่ในใจของเขาก็มองว่ามันแปลกๆ อยู่บ้าง อันที่จริงมันไม่มีความจำเป็นต้องรีบยื่นขนาดนั้น ถึงอย่างไรเขาก็ไม่มีทางสูญเงินของลั่วอี้ เขาคิดว่าคงเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาอะไรสักอย่าง และไม่มี ความจำเป็น ต้องเจอนักกันเป็นครั้งที่สองหรือเซ็นชื่อครั้งที่สองเพื่อเรื่องนี้แล้ว

เขาให้ลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือไปให้เวินเสี่ยวฮุย "คุณเวิน ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือของคุณ คุณช่วยพวกเราได้มากเลย"

เวินเสี่ยวฮุยจับมือกับอีกฝ่าย เขาไม่ค่อยชอบใจเขาให้สักเท่าไรนัก

หลังจากเขาให้จากไปแล้ว เวินเสี่ยวฮุยก็เอนตัวอยู่บนโซฟา "ฮ่าๆๆ เศรษฐีร้อยล้าน นี่เป็นประสบการณ์ชีวิตที่หาได้ยากมากเลยนะ"

ลั่วอี้พูดเสียงเบา "นั่นสิ"

เวินเสี่ยวฮุยลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว "วันนี้พวกเรามาฉลองกันหน่อยฉลองที่ฉันกลายเป็นเศรษฐีร้อยล้านชั่วคราว ฉลองที่การลงทุนของนายประสบความสำเร็จ"

ลั่วอี้ยิ้มแล้วเอ่ย "เอาสิ พื่อยากกินอะไรล่ะ"

"ก๋วยเตี๋ยวมัน"

"ไป ไปซูเปอร์มาร์เก็ตกัน"

พวกเขาสองคนไปซื้ออาหารที่ซูเปอร์มาร์เก็ตด้วยกัน จากนั้นก็เดินพูดคุยและหัวเราะระหว่างทางกลับคฤหาสน์ แล้วเตรียมอาหารค่ำด้วยกัน

นอกจากลั่วอี้ที่ดูเหมือนมีเรื่องหนักใจเล็กน้อย ทุกอย่างก็แทบจะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง เวินเสี่ยวฮุยถอนหายใจโล่งอก เขาคิดว่าการเลิกของตัวเองในครั้งนี้น่าจะเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ก็เหมือนที่เขาเซ็นสัญญาเป็นผู้ปกครองในตอนนั้น การมีลั่วอี้อยู่ข้างกายเป็นหนึ่งในสิ่งที่มีความสุขที่สุดในชีวิตของเขา

บทที่ 44

หลังจากผ่านไปหลายวันหลี่ซั่วก็ชวนวินเสี่ยวซุยไปกินข้าว น่าจะเป็นเพราะเขาเจอเรื่องดีๆ ถึงได้อารมณ์ดี หลี่ซั่วดูอึมเอม หล่อเหลา และเปล่งประกายกว่าเดิมมาก

วินเสี่ยวซุยแซว "แหม ประทานหลี่ ช่วงนี้เจอเรื่องอะไรดีๆ เหมอมองหน้าก็ดูออกแล้ว"

หลี่ซั่วยิ้มขณะเอ่ย "เพิ่งเสร็จโปรเจกต์นะ รู้สึกตัวเบามาก นายต่างหากที่เป็นคนดังของวงการอาจารย์วิน"

วินเสี่ยวซุยหัวเราะซี้ๆ ออกมา เขาเล่าให้หลี่ซั่วฟังด้วยความตื่นเต้นว่า ช่วงนี้ตัวเองได้เข้าร่วมกิจกรรมและได้รับโอกาสอะไรมาบ้าง ซึ่งหลี่ซั่วก็รู้สึกยินดีกับเขามากๆ

พวกเขาทั้งสองคนพูดคุยกันขณะที่กินไปด้วย ท่ามกลางบรรยากาศโรแมนติกและสนิทสนม

หลังจากกินข้าวเสร็จแล้วพวกเขาก็เดินเล่นรอบๆ ย่านธุรกิจ หลี่ซั่วดูเคาน์เตอร์เครื่องสำอางเป็นเพื่อนวินเสี่ยวซุย ทั้งยังดูเขาลองสีและออกความเห็นอย่างอดทน พนักงานร้านมองพวกเขาทั้งสองคนด้วยดวงตาเป็นประกาย

เมื่อเดินผ่านพื้นที่สีเขียวทั้งสองก็นั่งลงบนม้านั่ง วินเสี่ยวซุยมองกระเป๋ามือแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม

"ผมรู้สึกว่าคุณนี่ตัวเองรวยมาก" อันที่จริงเขารวยมากจริงๆ แต่แค่ตอนนี้

เท่านั้น

หลิวซัวยิ้ม "ทำไมล่ะ"

"เพิ่งได้ขึ้นเงินเดือนนี่นา เมื่อก่อนยังไม่เคยเห็นเงินเยอะขนาดนี้ จู่ๆ ก็รู้สึกว่ามีอไม่อ่อนหน้อยๆ"

หลิวซัวหลุดซ้ำ

"เอ๊ะ ข้าผมอยู่ไซ้ใหม่ ตอนที่ผมเป็นเด็กฝึกงานเงินเดือนแค่หนึ่งพันห้าร้อยหยวนเองนะ แป็บเดียวก็เพิ่มเป็นสองพันแปดร้อยหยวนแล้ว จากนั้นก็ไปเรียนต่อต่างประเทศ กลับมาก็ได้เป็นหมื่น เลยมีความรู้สึกเหมือนเศรษฐีใหม่นิดหน่อยนะ"

"ไม่ได้หัวเราะนาย แครู้สึกว่าคุณน่ารักดี ที่นายมีวันนี้ได้ก็เป็นเพราะความขยันของนายเอง ควรค่าแก่ความภูมิใจแล้ว"

เวินเสี่ยวซุยพูดด้วยความภูมิใจ "ประเด็นสำคัญก็ยังเป็นเพราะผมน่ารัก"

หลิวซัวหันหน้ามาด้วยรอยยิ้ม น้ำเสียงเปี่ยมไปด้วยการหยอกเย้า "ไหนให้ฉันดูหน่อย"

เวินเสี่ยวซุยไม่กล้ำมองดวงตาล้ำลึกของหลิวซัวตรงๆ แต่จะไม่มองก็ไม่ได้ ดูเหมือนว่าเขาจะชี้ขาดเกินไป

หลิวซัวบิ่บคางของเขาแล้วจูบที่แก้มเบาๆ "น่ารักมาก"

เวินเสี่ยวซุยยิ้มๆ ทันใดนั้นก็พบว่าจุมพิตของหลิวซัวไม่ได้ทำให้เขาใจเต้นขนาดนั้นแล้ว

หลิวซัวใช้นิ้วเกี่ยวผมที่อ่อนนุ่มของเวินเสี่ยวซุย "นายรู้ไหม ตั้งแต่ฉันกลับมาจากอเมริกา ฉันก็เสียใจไปพักใหญ่เลย"

"ทำไมล่ะ"

หลิวซัวโน้มตัวเข้ามาใกล้หูของเขา หัวเราะเบาๆ แล้วพูด "คือนั่น...ฉันควรจะทำต่อจริงๆ"

เวินเสี่ยวซุยจดจำความร่ำร้อนที่ถูกขัดจังหวะนั้นได้ อารมณ์ซับซ้อน เจือปนความเสียใจเล็กน้อย ทั้งยังค่อนข้างรู้สึกโชคดี เขารู้สึกว่าตัวเองไม่เป็นอะไรแล้ว ทว่าเมื่อได้ยินการหยอกเย้าที่คลุมเครือของหลิวซัวในเวลานี้ก็อดไม่ได้

ที่แก้มจะร้อนผ่าวขึ้นเล็กน้อย

หลีซัวมองเขาด้วยดวงตาที่เปี่ยมด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน "เสี่ยวฮุย ในเมื่อนายก็กลับมาแล้ว อีกอย่างพวกเราก็ได้เปลี่ยนไป ฉันคิดว่าฉันควรพูดประโยคนี้ได้แล้ว"

เวนเสี่ยวฮุยตื่นเต้นจนนั่งตัวตรงทันที

หลีซัวพูดอย่างจริงจัง "เป็นแฟนฉันนะ"

เวนเสี่ยวฮุยกลับสูดลมหายใจ สมองสับสนไปชั่วขณะ ถ้าหลีซัวพูดประโยคนี้กับเขาในคืนนั้นก่อนที่จะจากไป...ในคืนนั้นที่จูบเขาเป็นครั้งแรก เขาจะตอบตกลงอย่างไม่ลังเลเลย

แต่ตอนนี้เขาลังเลเสียแล้ว เขาเคयरคอยให้หลีซัวเอ่ยประโยคนี้ออกมาจากปาก ทว่าในเวลาที่เขาหลับรู้สึกราวกับแรงกดดันที่มองไม่เห็น เพราะเขานึกถึงลั่วอู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อนี้

เขาพบว่าตัวเองไม่สามารถตอบรับหลีซัวได้ เพราะเขาคิดถึงลั่วอู่...

หลีซัวมองอาการงุนงงของเขา พลันขมวดคิ้วเล็กน้อย "เสี่ยวฮุย?"

เวนเสี่ยวฮุยอ้าปาก เขารู้สึกอึดอัดอย่างถึงที่สุด "พี่ใหญ่หลี ผม..."

"มันเป็นความต้องการของฉันเพียงฝ่ายเดียวหรือ" หลีซัวพูดเรียบๆ

เวนเสี่ยวฮุยส่ายศีรษะแล้วลูบหน้าทีหนึ่ง "พี่ใหญ่หลี บอกตามตรง ถ้าพี่พูดประโยคนี้กับผมเมื่อหนึ่งปีก่อนหน้านั้น ผมจะดีใจมาก"

"จะนั่นตอนนั้น..."

"ตอนนั้นพี่เป็นแฟนในอุดมคติของผม พี่ไม่มีที่ติ ตอนนี้ก็เหมือนกัน พี่ยังคงสมบูรณ์แบบอย่างนั้น แต่ว่าผม..." จู่ๆ เขาก็ไม่รู้ว่าจะต้องแสดงอาการอย่างไร เขาพูดได้ว่าถ้าผมตอบรับพี่ ลั่วอู่จะเสียใจหรือเปล่า เขาไม่กล้าจินตนาการว่าถ้าลั่วอู่รู้ว่าเขาคบกับหลีซัวแล้วจะเป็นอย่างไร ลั่วอู่ทั้งพึ่งพาเขาและชอบเขามากเหลือเกิน

หลีซัวมองเขาเงิบๆ "นายมีคนที่ชอบแล้วหรือ"

เวนเสี่ยวฮุยกัดริมฝีปาก คำถามนี้ตอบยากกว่าทุกคำถาม

เขาชอบลั่วอู่หรือเปล่า เขาเคยถามตัวเองอยู่หลายรอบ เริ่มแรกสุดคือไม่

ต่อมาคือไม่ได้ จากนั้นก็คือไม่อยาก และถัดไปคือ...ถ้าเขาพูดว่า 'ไม่ชอบแล้ว' ประโยคนี้คงยากที่จะหลอกแม้กระทั่งตัวเขาเอง

บางครั้งเขาก็พูดไม่ถูกว่าชอบคืออะไร ยกตัวอย่างเช่นแฟนคนแรก เขาแค่รู้สึกว่ามีผู้ชายคนที่ตามจีบเขาหล่อดี อยากคบด้วยจังเลย ถ้าอย่างนั้นก็ตอบรับเถอะ แต่เขารู้ว่านั่นไม่ใช่ความชอบ ตอนที่ถูกสวมเขาก็เพียงไม่พอใจ รู้สึกว่าอยากฆ่าไอ้สารเลวคนนี้ให้ตายไปซะ อย่างหลิ่วเขารู้สึกว่าคนคนนี้ช่างสมบูรณ์แบบและมีสไตล์สุดๆ ถ้าได้คบกับคนแบบนี้ก็คงไม่ต้องการอะไรอีกแล้วละมั้ง หลิ่วเป็นจินตนาการของความรักที่สมบูรณ์แบบของเขา แต่ถ้าหลิ่วไม่ชอบเขา เขาก็คงจะเศร้าอยู่สักพัก จากนั้นมันก็จะผ่านไป แล้วกับ ลั๋วล่ะ ลั๋วทำให้เขาใจเต้นไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง คุณเอาใจใส่เขาด้วยความอบอุ่นมาเป็นเวลานาน คำสารภาพที่หนักแน่น รวมถึงความรู้สึกซึ่งถึงขั้นที่กลัวว่าจะเสียเขาไป เขาไม่สามารถจินตนาการว่าขาดลั๋วไปได้เลย ก็เหมือนกับที่ลั๋วไม่อาจขาดเขา เก่งกว่านี้ต่างหากคือความชอบที่แท้จริง

หลิ่วมองดูการแสดงออกของวินเสี่ยวฮุยที่เปลี่ยนไปเขาก็มีคำตอบในใจแล้ว เขาถอนหายใจ จากนั้นก็ก้มหน้าลง

วินเสี่ยวฮุยกระซิบ "พี่ใหญ่หลิ่ ผมขอโทษ"

หลิ่วยิ้มอย่างอบอุ่น "นายไม่ต้องขอโทษ แต่ว่าฉันรู้สึกเสียดายมากจริงๆ"

เสียดาย วินเสี่ยวฮุยรู้สึกโล่งอก หลิ่วใช้เพียงคำว่า 'เสียดาย' ในการเผชิญหน้ากับคำปฏิเสธของเขา เป็นคำว่า 'เสียดาย' ที่ดูรักษามาดและสง่างาม ถ้าเป็นลั๋ว...

คนอย่างหลิ่วเป็นหยกงามไร้ตำหนิและเป็นที่ยกย่องของทุกคนอย่างแท้จริง แต่ถึงแม้จะถือนั่นไว้ในมือก็ไม่สามารถสัมผัสหัวใจของเขาผ่านวัสดุที่ทั้งอ่อนโยนและแข็งแกร่งนี้ได้ บางทีเขาอาจจะคิดมากเกินไป แต่เพราะหลิ่วไม่ได้ชอบเขามากพอ คนที่สามารถทำลายเปลือกที่สมบูรณ์แบบของหลิ่วได้นั้นไม่ใช่เขา

วินเสี่ยวฮุยจึงพูดอย่างจริงใจ "พี่ใหญ่หลิ่ ชาตินี้ผมอาจจะไม่เจอผู้ชาย

ที่สมบุรณ์แบบไปกว่าพี่อีกแล้ว แต่พวกเรายังขาดวาสนาที่มีต่อกัน"

หลี่ซั่วยิ้มพร้อมกับพยักหน้า "ขอบคุณ ฉันยังชอบนายมาก ความมั่นใจในตัวเองและความมีชีวิตชีวาของนายดึงดูดฉัน ฉันหวังว่าต่อไปเราจะเป็นเพื่อนกันได้"

"แน่นอน มีเพื่อนแบบพี่ได้ก็นับเป็นการยกระดับสถานะทางสังคมของผมหลายขั้นเลย"

หลี่ซั่วหัวเราะพรีตออกมา

เมื่อกลับขึ้นรถ หลี่ซั่วก็ต้องการที่จะไปส่งเขากลับห้อง

เวินเสี่ยวซูยโทรหาลั่วอี้ "ฮัลโหล ลั่วอี้ นายอยากกินม้อดักไหม ฉันกำลังจะเข้าไป"

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง "พี่เสี่ยวซูย วันนี้พี่ไม่ต้องแวะมาหรรอก ผมยังทำธุระข้างนอกไม่เสร็จเลย อาจจะกลับไปดึกๆ" น้ำเสียงของลั่วอี้ฟังดูกระวนกระวายเล็กน้อย

"อ่อ ก็ได้" เวินเสี่ยวซูยค่อนข้างผิดหวัง นับตั้งแต่เซ็นสัญญาคราวก่อน เขาก็ไม่ได้เจอลั่วอี้เกือบสองอาทิตย์แล้ว ทุกครั้งที่อยากจะเข้าไปหา ลั่วอี้ก็จะบอกว่ายุ่งมาก เขาไม่รู้ว่าในใจรู้สึกอย่างไร แต่เมื่อคิดว่าลั่วอี้อาจจะใช้พลังงานส่วนใหญ่ไปกับภาษีมรดกและบริษัท เขาก็พูดอะไรไม่ได้

หลี่ซั่วพาเขามาส่งที่ห้อง

หลังจากอาบน้ำก็ขึ้นเตียงนอน เวินเสี่ยวซูยเหม่อมองโทรศัพท์มือถือสักพักหนึ่ง เมื่อก่อนลั่วอี้จะโทรและส่งข้อความมาหาเขาทุกวันไม่มีขาด แต่ช่วงนี้จำนวนการโทรและการส่งข้อความนั้นกลับลดลงไปมาก บางครั้งวันหนึ่งก็ไม่มีแม้แต่สักข้อความเดียว แม้เขาไม่ค่อยอยากจะยอมรับเท่าไร แต่เขารู้สึกว่าท่าทางของลั่วอี้เปลี่ยนไปเล็กน้อยนับตั้งแต่เซ็นสัญญา เขาคงคิดมากไปเองละมัง...

เขานอนลงแล้วถ่ายเซลฟี่หน้าทะเล้นสองสามรูป จากนั้นก็ส่งให้ลั่วอี้ผ่านไปเนิ่นนานลั่วอี้จึงตอบกลับมาเพียงว่า 'นอนเร็วหน่อย'

เขารู้สึกผิดหวังในใจเป็นอย่างมาก แล้วเขาก็ติดต่อหาหั่วรู่ย

"ไ้เบบี้ ฉันแช่น้ำอยู่นะ"

"อื กำลังอดอย่างจากุขีของนายอยู่ละสิ"

"จี้ ฉันคิดว่านายมันเป็นพวกเกลียดความรวย"

"ถ้านายไม่เคยพาฉันไปแช่น้ำด้วยกันก็เท่ากับอด"

"คราวหน้านายมาอยู่บ้านฉันไหมละ เป็นอะไรไป หาเพื่อนคุยเหร"

"อืม หาเพื่อนคุย"

"คุยอะไร จะคุยว่านายพัวพันอยู่ในความสัมพันธ์ระหว่างประธานรูปหล่อ
ที่เป็นผู้ใหญ่กับไ้ตัวที่ทั้งอัจฉริยะและอ่อนโยนอีกไ้ไหม"

"ใช่"

"นายต่างหากที่เป็นพวกเฮงชวยชั่วอด!"

เวินเสี่ยวฮุยถอนหายใจพลางเอ่ย "วันนี้หลี่ซั่วพูดประโยคนั้นกับฉันแล้ว"

"สารภาพรัก?"

"ไม่ใช่ ประโยคที่บอกให้ฉันเป็นแฟนของเขา"

"ว้าว" เสียงซู่ซ่าของน้ำดังมาจากโนโทรศัพท์ "เป็นยังงี้บ้าง? นายตอบ
ตกลงแล้วหรือยัง"

"นายเดาสี"

"ถ้านายตอบตกลง ค็นนี้ก็คงไม่โทรมาหาฉันเหมือนภรรยาที่ถูกสามีทิ้ง
ให้อยู่คนเดียวแบบนี้เหร"

"ให้ตายเถอะ...ที่นายพูดก็ถูก..."

"นายปฏิเสธทำไมละ นายชอบเขาไม่ใช่เหร"

เวินเสี่ยวฮุยพูดด้วยความสับสน "ฉันชอบเขาเหร"

หั่วรู่ยอึ้งไป "อ้อ ฉันเข้าใจแล้ว"

"นายเข้าใจอีกแล้ว"

"เข้าใจสิ นายเป็นผู้ชายของฉันนะ ทำไมฉันจะไม่เข้าใจ"

"นายเข้าใจอะไรละ"

"หลี่ซั่วเป็นตัวแทนของความสมบูรณ์แบบขนาดนั้น นายนี้กว่าเขาเต็มเต็ม"

ความฝันทั้งหมดของนาย นายก็ควรจะต้องชอบเขาอย่างแน่นอน แต่ในความเป็นจริงแล้วนายก็แค่ไม่ได้ชอบเขา"

"แม่เล็ก ทำไมนายไม่ลองสร้างคอลัมน์ด้านความรักในบล็อกของนายดูล่ะ ไม่แน่ว่าอาจทำเงินได้ดีกว่าขายเค้กอีกนะ"

"ไปให้พ้น จริงจังหน่อยสิ"

วินเสี่ยวสยถอนหายใจอีกครั้ง "วันนี้ตอนที่เขาพูดประโยคนี้กับฉัน ฉันร้องไปเลย เพราะสิ่งแรกที่ฉันคิดคือฉันจะตอบตกลงไม่ได้ ไม่อย่างนั้นล่ะฉันจะรับไม่ได้"

หลวรุ่ยกรีดเสียงแหลม

วินเสี่ยวสยขยับมือถือออกจากนุฟกลางด่าเสียงดัง "บ้าเอ๊ย นายอยากให้ฉันตกใจตายหรือไง"

"นายแยะแล้วว วินเสี่ยวสย นายชอบลั้วอี๋เข้าแล้ว!"

วินเสี่ยวสยเอาศีรษะกระแทกหมอนอยู่หลายที แล้วพูดเศร้าๆ "จริงเหอ"

"อันที่จริงฉันรู้ตั้งนานแล้ว บอกตามตรงความสัมพันธ์ระหว่างพวกนายสองคนมันต่างจากคู่รักตรงไหนละ ฉันรู้สิที่นายชอบเขานานแล้ว แต่ก็ไม่ได้กล้าเผชิญหน้าและไม่อยากยอมรับมันด้วยเหตุผลต่างๆ นานา ตอนนั้นเขาสารภาพกับนายแล้ว ข้อตกลงระหว่างพวกนายสองคนก็ใกล้จะสิ้นสุดลงแล้วด้วย ความกังวลของนายจะต้องน้อยลงแน่ๆ ฉะนั้นความรู้สึกที่นายเก็บงำเอาไว้ก็เลยระเบิดออกมา ไซ้ใหม่ๆ รีบพูดมาว่าฉันวิเคราะห์ถูกต้องหรือเปล่า ให้คะแนนการวิเคราะห์ห้าดาวด้วยนะที่รัก!"

"ไปให้พ้น!"

หลวรุ่ยหัวเราะฮึๆ แล้วพูดอีก "นายจะไล่ฉันทำไมเล่า ฉันยังไม่ได้ใส่เสื้อเลย น่าอายออก"

"ให้ตายเถอะ ฉันกำลังกลุ่มอยู่นะ อย่ามาตลก"

"เบบี๋ นายชอบคนคนหนึ่งก็กล้าๆ รับผิดชอบใครสักคนไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมายสักหน่อย นายเป็นคนสอนฉันเรื่องนี้เองไม่ใช่เหอ เมื่อก่อนนายไม่ได้เป็นแบบนี้ เมื่อก่อนไม่ว่าจะอะไรนายก็กล้าพูดกล้าทำ เป็นไอ้ดอล"

ของฉันมาตลอด ทำไมยังไต่ยั้งใจไปลาชีวิตละ"

"นี่เรียกว่าเป็นผู้ใหญ่แล้วต่างหาก เข้าใจไหม เป็นผู้ใหญ่แล้วก็มีเรื่องให้กังวลเยอะ"

"อยู่มาทั้งชีวิต แต่เวลาชอบใครก็ไม่กล้าแม้แต่จะยอมรับ ผู้ใหญ่แบบนี้จะเป็นไปเพื่ออะไร"

"นายถูกไล่ออกแล้วหรือไง"

"เรื่องพวกนี้นายเป็นคนบอกฉันเองทั้งนั้น!"

เวินเสี่ยวซุยจับๆ ผม "นายพุดถูก 'ไม่สิ' จันพุดถูก" เขาไม่เพียงไม่กล้ายอมรับว่าชอบลั่วอู๋ หรือแม้แต่หลอกตัวเองอยู่ตลอดเวลาเสียด้วยซ้ำ จนกระทั่งหิลี่ซั่วพุดประโยคนั้นออกมาในวันนี้ เขาถึงได้ตระหนักว่าตัวเองไม่สามารถโกหกหรือหลบซ่อนได้อีกต่อไป แต่ต้องเผชิญหน้ากับปัญหานี้ตรงๆ ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับลั่วอู๋นั้นพิเศษเกินไปแล้ว บางทีหลังจากผ่านช่วงนี้ไปหลังจากที่สัญญาฉบับนั้นเป็นโมฆะโดยสมบูรณ์ และพวกเขาทั้งคู่ได้สิ้นสุดสถานะแบบนั้นแล้ว เขาถึงจะสามารถปลดปล่อยตัวเองได้ ไม่อย่างนั้นก็จะมิใช่ตรวนอยู่ในใจเสมอซึ่งทำให้เขารู้สึกไม่สบายใจ

หลัวอู๋ยิ้มขณะเอ่ย "แบบนี้ก็ถูกแล้วนี่ อันที่จริงฉันเข้าใจความกังวลของนาย แต่อีกไม่นานความกังวลนี้จะหายไปแล้ว เบบี๋ นายกำลังจะมีความรักจริงๆ แล้ว!"

เมื่อเวินเสี่ยวซุยนึกถึงลั่วอู๋ จู่ๆ ก็รู้สึกหวานชื่นในหัวใจ ครั่งนี้เขาได้เจอคนที่ชอบจริงๆ แล้ว ในที่สุดก็สามารถเริ่มมีความรักอย่างจริงจังได้สักทีสินะ ตอนนี้อย่างน้อยก็ถึงใบหน้าของลั่วอู๋ เขาก็เปี่ยมไปด้วยการตั้งตาคอย

"เบบี๋ ใ่ววันที่นายหลุดพ้นจากการเป็นหนุ่มพรหมจารีแล้ว พวกเราจะต้องฉลองกันให้เต็มที่!"

"แน่นอน!"

หลังจากเผชิญหน้ากับปัญหาระหว่างเขากับลั่วอู๋แล้ว เวินเสี่ยวซุยก็รู้สึกผ่อนคลายมากขึ้น เพียงแต่การไม่ได้เจอลั่นลั่วอู๋มาเกือบเดือนก็ทำให้เขา

ทนไม่ไหวจริงๆ เวลาที่โทรไปหาน้ำเสียงก็เต็มไปด้วยการตัดพ้อ

"วันนี้ก็ยุ่งอีกแล้วเหอะ ฉันไม่ได้เจอนายมาเดือนหนึ่งแล้วนะ กินข้าวด้วยกันสักมื้อก็ไม่มีเวลาเหอะ"

เสียงของลั่วอี้ฟังดูอ่อนล้ามาก "หนึ่งเดือนแล้วเหอะ"

"ใช่สิ ตั้งแต่เซ็นสัญญาจนถึงตอนนี้ก็หนึ่งเดือนพอดีแล้วมั้ง คอลเล็กชั่นฤดูใบไม้ร่วงก็ออกมาแล้วด้วย"

"งั้นเหอะ...งั้นวันนี้ผมจะเลื่อนธุระไปก่อน พี่มาเถอะ พวกเรามากินข้าวด้วยกัน"

เวินเสี่ยวฮุยพูดด้วยความดีใจ "โอเค เลิกงานแล้วจะเข้าไป"

หลังเลิกงานเวินเสี่ยวฮุยซื้อปูชนตัวใหญ่จำนวนหนึ่งเข้าไป ฤดูกาลนี้เป็นช่วงที่ปูชนอบอ้วน โดยเขาและลั่วอี้เคยกินปูเป็นอาหารว่างระหว่างดูภาพยนตร์

เมื่อมาถึงคฤหาสน์ของลั่วอี้ ทันทีที่เขาเข้าไปก็เห็นลั่วอี้กำลังทำอาหารอยู่ในห้องครัว ไม่เจอกันเพียงหนึ่งเดือนเขารู้สึกว่าลั่วอี้ดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่ขึ้น ดูสุ่มขึ้นเล็กน้อย ลั่วอี้ในตอนนี้เป็นมีลักษณะของวัยรุ่นอ่อนเยาว์อีกแล้ว แต่เป็นเด็กน้อยที่เพิ่งจะเติบโตเป็นชายหนุ่ม

"ลั่วอี้" เวินเสี่ยวฮุยยิ้มพลางเอ่ย "ฉันซื้อปูชนมานะ เป็นตัวเมียหมดเลย"

ลั่วอี้หันไปมองเขา จากนั้นก็หันกลับไปทันที่แล้วลงมือหั่นผักต่อ "ดีเลยว่างไว้ตรงนั้นแหละ ผมจัดการเอง"

"ให้ฉันช่วยนายเถอะ" เวินเสี่ยวฮุยเข้าห้องไปเปลี่ยนชุดลาลอง แล้วนำปูชนเข้ามาในห้องครัว "ปูนี้ฉันก็ทำเป็นอยู่นะ ก็แค่หนึ่งไม่ใช่เหอะ"

"ได้" ลั่วอี้หันผักที่อยู่มือครั้งแล้วครั้งเล่า เขาแม้ริมฝีปาก กรามขบกันแน่น

"ช่วงนี้นายยุ่งเรื่องอะไรเหอะ ฉันไม่เคยเจอนายชุนานนี้มาก่อนเลย เรื่องที่บริษัท?"

"ใช่ กำลังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อพอดี"

"เรื่องภาษีมรดกเรียบร้อยแล้วยัง"

"เรียบร้อยแล้ว"

"อย่างนี้เงินก็โอนไปที่บัญชีนายแล้วสิ?"

"...อืม โอนแล้ว"

เวนเสี่ยวซุยยิ้มพลางเอ่ย "ฉันเองยัง 모르ด้วยซ้ำว่าตัวเองเปลี่ยนจากเศรษฐีร้อยล้านกลับไปเป็นยากตั้งแต่เมื่อไร พอมีเงินก้อนนี้เรื่องที่บริษัทก็คลี่คลายแล้วใช่ไหม"

"ใช่ กำลังแก้ปัญหายุ่งยากไม่นานแล้ว"

"เยี่ยมไปเลย แบบนี้นายก็พักผ่อนได้สักพัก" เวนเสี่ยวซุยเดินเข้าไปแล้วมองหน้าของเธอ "คุณายสิ ยังดูเหนื่อยอยู่เลย เรื่องยุ่งจบแล้วก็พักผ่อนให้เต็มที่"

ลั่วอี้มึนน้อยๆ ให้เขา "วางใจเถอะ"

หลังจากทำอาหารเสร็จทั้งสองคนก็นั่งตรงข้ามกันที่โต๊ะแล้วกินอาหารกันอย่างมีความสุข เวนเสี่ยวซุยกินจนมันปูเป็นอันเต็มมือ "ปูชนี่อร่อยชะมัดสมราคามาก"

"ช่วงนี้เป็นฤดูกาลที่ดี" ลั่วอี้มองเวนเสี่ยวซุยเป็นครั้งแรก ดูใจลอยอย่างเห็นได้ชัด

"ช่วงนี้ฉันใช้เงินจนแทบจะไม่รู้จักตัวเองแล้ว ฉันต้องคุมตัวเองหน่อยแฮ้อ จะต้องเป็นเพราะเมื่อก่อนจนเกินไปแน่ๆ พอมีเงินขึ้นมาหน่อยก็เริ่มอวดนายว่าพอฉันได้เงินสามล้านมาแล้ว ฉันจะใช้มันยังไงดี"

ลั่วอี้มึนแล้วพูด "ใช้จ่ายตามสบายเลย ไม่พอมานะที่ฉันได้"

เวนเสี่ยวซุยหัวเราะฮึๆ "ประโยคนี้น่าฟังที่สุดเลย"

หลังมื้ออาหารลั่วอี้ก็ไปล้างจาน เวนเสี่ยวซุยต่อเกมที่เพิ่งซื้อใหม่เข้ากับโทรทัศน์ในห้องของลั่วอี้ จัดเรียงเครื่องตีและผลไม้อย่างดีเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการต่อสู้ครั้งใหญ่

ลั่วอี้เก็บของเรียบร้อยก็ขึ้นไปชั้นบน เห็นเวนเสี่ยวซุยกำลังฟังอยู่หน้าเตียง ด้วยท่าทางคาดหวัง

"เกมนี้เพิ่งออกใหม่ รีวิวดีมาก"

ลั่วอู้ผืนยิ้ม "วันนี้ผมปวดตานิดหน่อย ไว้วันหน้าค่อยเล่นเป็นเพื่อนพี่ก็แล้วกัน"

วินเสี่ยวฮุยอดที่จะพูดว่า 'อ้อ' อย่างผิดหวังไม่ได้ "นายมานี้ ฉันจะนวดให้นาย ตอนที่ฉันเข้าไปทำงานที่จี้จิงใหม่ฯ ยังสระผมให้ลูกค้าด้วยนะ ถนัดเรื่องนวดหัวมาก"

ลั่วอู้ล้งเลครูหนึ่งแล้วขึ้นไปนอนบนเตียง วินเสี่ยวฮุยวางศีรษะของเขาบนตักของตัวเอง จากนั้นกดขมับของเขาด้วยกำลึงปานกลาง

"แรงเป็นยังไงบ้าง"

ลั่วอู้หลับตาลง พูดเสียงเบา "ดีมาก"

น้ำเสียงของวินเสี่ยวฮุยอ่อนโยนน่าฟัง "เห็นช่วงนี้นายเหนื่อยขนาดนี้ ฉันก็ทรมานเหมือนกัน ถึงยังไงพวกเรา ก็คุยกันแล้วว่าถ้าเรื่องนี้คลี่คลายต่อไปก็อย่าหาเรื่องใส่ตัวเยอะแบบนี้อีก อย่างน้อยก็อย่าทำก่อนที่นายจะเรียนจบ"

"อืม ผมรับปากพี่"

"จริงสิ ช่วงคริสต์มาสพวกเราไปเที่ยวญี่ปุ่นกันดีไหม ก่อนหน้านั้นนายบอกว่าอยากไปกับฉัน แต่ฉันไม่กล้าไป กลัวว่าแม่จะรู้เข้า ตอนนี้ฉันหาเงินได้เองแล้ว แม่ฉันก็คงไม่สงสัย"

"เอาสิ พี่ยังอยากไปไหนอีก พวกเราจะไปด้วยกัน"

"ที่ที่อยากไปมีเยอะเลย ค่อยๆ ไปก็แล้วกัน" วินเสี่ยวฮุยอดไม่ได้ที่จะจินตนาการถึงภาพการเดินทางรอบโลกกับลั่วอู้ ความรู้สึกนี้แปลกประหลาดมาก กล่าวคือมีอยู่คนหนึ่งที่คุณจะเอาเขาใส่เข้าไปในภาพของคุณได้ตลอดเวลา และในทุกสถานการณ์ หรือควรจะพูดว่าคุณหวังว่าเขาจะปรากฏอยู่ทุกฉากทั้งในปัจจุบันและอนาคตของคุณ

ลั่วอู้ตอบว่า 'อืม' เบาๆ

นวดได้สักพักวินเสี่ยวฮุยก็รู้สึกเมื่อยมือ "เสร็จแล้ว สบายขึ้นบ้างหรือเปล่า"

ลั่วอู้พยักหน้า "ดีขึ้นเยอะเลย"

"จ้ะนายก็รีบปักผอนเถอะ เหนื่อยขนาดนี้แล้ว"

ลั้วอี้คว้ามือของเขา "คืนนี้พินอนกับผมนะ"

ใบหน้าของเวินเสี่ยวฮุยร้อนขึ้นมาจับพลัน เขามองลั้วอี้ด้วยความตื่นเต้น
ลั้วอี้ยิ้มๆ "พวกเราคุยเล่นกันเหมือนเมื่อก่อนไง"

เวินเสี่ยวฮุยถอนหายใจโล่งอก "ก็ได้"

ทั้งสองคนแยกย้ายกันไปอาบน้ำ เวินเสี่ยวฮุยทิ้งตัวลงบนเตียงใหญ่ของ
ลั้วอี้พร้อมเนื้อตัวหอมฉุย เขาก็นอนบนเตียงหลังนี้มานานแล้ว แต่วันนี้กลับ
คลุมเครือและตื่นเต้นกว่าปกติ เขารู้สึกเสียใจเล็กน้อยที่รับปากลั้วอี้ ถ้าลั้วอี้
อดใจไม่ไหวจะทำอย่างไรละ แล้วถ้าเขาอดใจไม่ไหวจะทำอย่างไร

เวินเสี่ยวฮุยคิดไปคิดมากก็นึกฆ่าตัวเอง

เมื่อลั้วอี้กลับมาที่ห้องของตัวเองแล้วเห็นเวินเสี่ยวฮุยนอนขดตัวอยู่บน
เตียงพร้อมกับรอยยิ้มง่ๆ ก็วิ่งไป พุดไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร

"อาบเสร็จแล้วเหรอ" เวินเสี่ยวฮุยกลิ้งไปที่ของตัวเอง "รีบนอนเถอะ
พรุ่งนี้ฉันต้องไปที่สตูดิโอแต่เช้า"

ลั้วอี้เอนตัวลงนอนบนเตียง

มีกลิ่นสบู่เหลวอาบน้ำจางๆ ลอยอยู่ในอากาศ ทั้งสองอาบน้ำในห้องน้ำ
คนละห้อง ทว่ากลับเลือกสบู่เหลวอาบน้ำแบบเดียวกัน กลิ่นที่เหมือนกัน
ไม่มีผิดเพี้ยนนี้ลลยอยู่ในอากาศ ทำให้เกิดภาพลวงตาว่าทั้งสองกำลังพั่วพัน
อยู่ด้วยกัน ชวนให้จิตใจว่าวุ่นและจินตนาการพลุ่งพล่าน

นี่เป็นครั้งแรกที่เวินเสี่ยวฮุยนอนบนเตียงของลั้วอินับตั้งแต่กลับมาจาก
อเมริกา ทำให้เขาไม่ได้สัมผัสมาปีกว่าถึงได้กลายเป็นแบบนี้ไปได้ ทำให้
เขานอนแล้วถึงได้ร้อนไปทั้งตัวและตื่นเต้นเสียจนเหงื่อออก ในความทรงจำ
ของเขาเตียงหลังนี้ใหญ่มากๆ บางทีแม้จะเหยียดจนสุดแขนก็ยังไม่โดนตัวลั้วอี้
แต่วันนี้เขากลับรู้สึกว่ายเตียงมันเล็กเกินไป เล็กจนสามารถไต่กลิ้งจากตัวของ
ลั้วอี้ และลมหายใจของลั้วอี้ก็เหมือนอยู่ใกล้หูของเขา

เป็นเพราะกระหายเกินไปหรือเปล่า บ้าเถี่ย ต้องเป็นเพราะกระหายแน่ๆ
แต่สำหรับหนุ่มพรมหจาร์โนวีย่สิบสองยี่สิบสามก็เป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

นี่นา

"พี่เสียวสุข"

"หา?" เวินเสียวสุขตกใจ พุดด้วยความตื่นเต็นว่า "มีอะไรหรือ"

"พี่ร้อนมากใช่หรือเปล่า ผมรู้สึกว่พี่หายใจหอบอยู่ตลอดเวลา"

"สงสัยเพราะผ้าห่มหนาเกินไปมั้ง ถึงจะเข้าฤดูใบไม้ร่วงแล้ว แต่เหมือนจะไม่ได้หนาวมาก"

"ผมไปเปลี่ยนผ้าห่มให้พี่ก็แล้วกัน"

"ไม่ต้องหรอก อย่าลำบากเลย" เวินเสียวสุขยืนขาข้างหนึ่งออกมา
"ดีก็ เย็นแล้ว"

"ก็จริง" ลั่วอี้พุด "ปลายปีนั้นผมก็จะเรียนจบแล้ว"

"ว้าว เร็วจังเลย"

"ใกล้จะเก็บหน่วยกิตครบแล้ว วิทยานิพนธ์ก็ใกล้จะเสร็จแล้ว โดยรวม
ที่มหาวิทยาลัยก็ไม่มีอะไรแล้ว"

"นายเก่งจริงๆ เลย ไม่คิดจะไปเรียนเมืองนอกหรือ"

"ไม่สนใจ"

แน่นอนว่าเวินเสียวสุขก็ไม่ต้องการให้เขาไปเช่นกัน จึงรู้สึกโล่งอกทันใด
"อันที่จริงเมืองนอกก็ไม่มีอะไรดีกว่าหรอก ฉันกินเบอร์เกอร์ที่อเมริกามาตั้งหนึ่งปี
จนแทบจะอ้วกอยู่แล้ว คิดไม่ถึงว่าเมื่อก่อนฉันยังเคยบ่นว่าแม่ของฉันทำอาหาร
ไม่เก่ง"

ลั่วอี้ยิ้มๆ "นั่นสิ เพราะอย่างนั้นผมไม่ไปหรอก อยู่ที่นี่แหละ ยังมีอีก
ตั้งหลายโปรเจกต์ที่ยังทำไม่เสร็จ"

"ฉันรอให้นายเรียนจบแล้วค่อยไปเที่ยวญี่ปุ่นก็แล้วกัน ห่างกันไม่กี่วันเอง"

"โอเค" ลั่วอี้ก็ถามขึ้น "ช่วงนี้พี่ได้ติดต่อกับหลิวซั่วบ้างหรือเปล่า"

"...ติดต่อ" เวินเสียวสุขนึกถึงการเจอหน้าครั้งสุดท้ายสุดก็ลังเลว่าควรจะบอก
ลั่วอี้ดีไหม

"เขาตามจับพี่หรือเปล่า แบบจริงจังนะ"

"อืม ประมาณนั้นมั้ง เขาขอให้ฉันเป็นแฟนของเขา"

ลั้วอู้ดูไม่ประหลาดใจเลยสักนิด "อ้อ จั้นพี่ตอบตกลงแล้วหรือเปล่า"
 "เปล่า" เวินเสี่ยวฮุยรู้สึกวาลั้วอู้พูดจาแปลกๆ แต่กับบอกไม่ได้ว่าแปลก
 ตรงไหน

"ทำไมล่ะ" ลั้วอู้ตะแคงตัว เอามือหนุนศีรษะ มองเวินเสี่ยวฮุยเงียบๆ
 ในคำคืนที่มีดมิด "ทำไมถึงไม่ตอบตกลงล่ะ"

ลั้วอู้ลุกขึ้นนั่งอย่างกะทันหัน ทำให้เวินเสี่ยวฮุยตื่นตื่นเล็กน้อย เขาตอบ
 ตามตรง "ฉันรู้สึกวาทัวเองไม่ได้ชอบเขาเหมือนที่คิดไว้ ก็เหมือนที่หัลวฮุยพูด
 เขาเป็นภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบ ฉันคิดว่าฉันควรจะชอบเขา แต่ว่าเรื่อง
 ประเทนนั้นมันไม่ควรมืคำวาควรหรือไม่ควรนี่นา"

"เหตุผลแค่นั้นเองหรอ" ลั้วอู้โน้มตัวเข้ามาใกล้ "ไม่มีเหตุผลอื่นหรอ"

เวินเสี่ยวฮุยก็ยันตัวขึ้นมาเล็กน้อยเช่นกัน ความตื่นตื่นยิ่งทวีคูณ
 "อะ...อะไรนะ"

ลั้วอู้คว้าไหล่ของเขาแล้วกดเขาลงไปบนเตียง "มีเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับผม
 หรือเปล่า"



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3K6hIVs>